

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 702/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, advokátska kancelária, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015 a namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 429/2015 z 26. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015 a porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 429/2015 z 26. apríla 2016. Sťažovateľ žiada vydať nález:

«1. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 429/2015 zo dňa 26. apríla 2016 o odmietnutí dovolania sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. apríla 2015 sp. zn. 9 CoPr 1/2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 Ústavy SR, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 429/2015 zo dňa 26. apríla 2016 o odmietnutí dovolania sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. apríla 2015 sp. zn. 9 CoPr 1/2015 a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 CoPr 1/2015 zo dňa 30. apríla 2015 o potvrdení rozsudku Okresného súdu Bratislava I. č. k. 4 Cpr 2/2011-344 zo dňa 22.09.2014, bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 35 ods. 3 prvá veta Ústavy SR v spojení s ust. § 61 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v platnom znení, spočívajúce v práve sťažovateľa na prácu, základné právo podľa čl. 36 písm. b) Ústavy SR,

spočívajúce v práve na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní, základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 Ústavy SR, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 CoPr 1/2015 zo dňa 30. apríla 2015 o potvrdení rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 Cpr 2/2011-344 zo dňa 22.09.2014 a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

5. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 € a túto poukázať jej právnenému zástupcovi.»

2. Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh vyplynulo, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Cpr 2/2011, v ktorom sa proti Rozhlasu a televízii Slovenska ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou z 23. júna 2011 a určenia, že pracovný pomer trvá, ako aj náhrady mzdy z neplatne rozviazaného pracovného pomeru.

3. Sťažovateľ v žalobe doručenej okresnému súdu 21. novembra 2011 uviedol, že u žalovaného je zamestnaný na základe pracovnej zmluvy z 12. februára 1993. Žalovaný mu dal už prv 8. júla 2010 výpoveď, ktorej neplatnosť napadol žalobou na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 20 C 196/2010, pričom toto konanie sa skončilo schválením zmieri uznesením z 28. apríla 2011 a v uzatvorenej dohode sa žalovaný zaviazal, že bude sťažovateľovi naďalej prideľovať prácu podľa pôvodnej pracovnej zmluvy. Listom z 23. júna 2011 však dal žalovaný sťažovateľovi z rovnakého dôvodu výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). Výpoveď bola daná na základe rozhodnutia generálnej riaditeľky žalovaného z 8. júna 2011, podľa ktorého bolo zrušené funkčné miesto sťažovateľa ako vedúceho výrobného štábu s tým, že žalovaný nemal možnosť sťažovateľa ďalej zamestnávať. Neplatnosť tohto skončenia pracovného pomeru odôvodnil sťažovateľ

tým, že mu nebolo rozhodnutie generálnej riaditeľky predložené, žalovaný prijímal v čase výpovede žalobcovi zamestnancov do funkcie vedúcich výroby, výpoveď nebola prerokovaná so zástupcami zamestnancov, výpoveďou bola porušená kolektívna zmluva, pretože žalovaný prepustil sťažovateľa ako zamestnanca osamelého. Sťažovateľ poukázal na to, že výpoveď je v rozpore s dobrými mravmi, pretože po uzatvorení zmluvy bol opätovne zaradený do zoznamu zamestnancov určených na prepustenie a bol na neho vyvíjaný nátlak.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 Cpr 2/2011-344 z 22. septembra 2014 žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Okresný súd svoje rozhodnutia odôvodnil tým, že výpoveď spĺňala všetky formálne i hmotnoprávne podmienky. Žalovaný prijal 31. marca 2011 písomné rozhodnutie o zmene jeho úloh, technického vybavenia a znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce a o iných organizačných zmenách spočívajúcich v racionalizačných opatreniach zamestnávateľa. Štatutárny zástupca žalovaného vydal 8. júna 2011 rozhodnutie, ktorým zrušil funkčné miesto sťažovateľa – vedúci výrobného štábu, ako nadbytočné. Žalovaný požiadal listom z 8. júna 2011 zástupcu zamestnancov Základnej organizácie Odborového zväz masmédií pri Slovenskej televízií Banská Bystrica o prerokovanie rozhodnutia generálnej riaditeľky o zrušení funkčného miesta sťažovateľa s tým, že s ním bude skončený pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Na tomto liste je zároveň uvedené, že k prerokovaniu výborom Odborového zväzu masmédií, Závodný výbor – Slovenská televízia (ďalej len „OZM ZV STV“) Banská Bystrica došlo 16. júna 2011. Listom z 20. júna 2011 bolo prerokovanie doručené [REDAKOVANÉ], predsedníčke Základnej organizácie Odborového zväzu masmédií pri Rozhlase a televízií Slovenska a Odborový zväz masmédií. V konaní nebolo preukázané ani to, že by si žalovaný nesplnil ponukovú povinnosť. Žalovaný neporušil ani kolektívnu zmluvu, pretože sťažovateľ nespĺňal status osamelého zamestnanca, keďže sa nestaral o nezaopatrené dieťa (nemal dieťa zverenú do osobnej starostlivosti). Okresný súd poukázal i na to, že je výlučne v kompetencii zamestnávateľa rozhodnúť o tom, ktorého zo zamestnancov zastávajúcich rovnakú funkciu sa bude prepúšťanie dotýkať. V konaní nebolo preukázané, že žalovaný konal v rozpore s dobrými mravmi, vyvíjal nátlak na sťažovateľa, či konal diskriminačne.

5. Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom namietal, že okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože nezabezpečil originál zoznamu voľných pracovných miest žalovaného k 9. decembru 2011, hoci to sťažovateľ žiadal; vec nesprávne právne posúdil, ak sťažovateľa nepovažoval za osamelého zamestnanca.

6. Krajský súd rozsudkom č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

7. Rozsudok okresného súdu č. k. 4 Cpr 2/2011-344 z 22. septembra 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015 nadobudol právoplatnosť 5. júna 2015.

8. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktorého prípustnosť zakladal na odňatí možnosti sťažovateľovi konať pred súdom [§ 237 písm. f) Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“)]. Sťažovateľ v dovolaní poukázal na to, že krajský súd sa nedostatočne zaoberal jeho odvolacími argumentmi (ktoré v dovolaní zopakoval), jeho rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, je založené na nesprávnom právnom posúdení veci a nesprávnom vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania. Výpoveď nebola riadne prerokovaná so zástupcami zamestnávateľov. Žalovaný si nespĺnil ponukovú povinnosť, keďže v čase výpovede mal možnosť zamestnať sťažovateľa, pretože u žalovaného existovali voľné pracovné miesta, pre ktoré sťažovateľ spĺňal kvalifikačné predpoklady. V tejto súvislosti žalovaným predložená systemizácia miest je len účelovou argumentáciou, pretože na oddelení produkcie nešlo o organizačnú zmenu, keďže k 1. júnu 2011 na tomto oddelení pracovali dvaja zamestnanci a k 1. septembru 2011 už štyria, z toho dvaja na funkcii vedúci výrobného štábu, zatiaľ čo v čase výpovede sťažovateľovi na tejto pracovnej pozícii pracoval iba sťažovateľ.

9. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa uznesením sp. zn. 4 Cdo 429/2015 z 25. apríla 2016 odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné

[§ 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 OSP]. Toto uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 19. mája 2016.

10. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ osobitne odôvodnil tvrdené porušenie svojich základných práv vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 429/2015 z 25. apríla 2016 a vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015.

11. Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením sp. zn. 4 Cdo 429/2015 z 26. apríla 2016 odôvodnil sťažovateľ tým, že najvyšší súd jeho dovolanie meritórne neprerokoval, hoci bolo prípustné. Vady konania odôvodňujúce prípustnosť dovolania boli sťažovateľom preukázané, rozsudok krajského súdu je nezákonný a najvyšší súd napriek tomu ochranu sťažovateľovi neposkytol.

12. Porušenie základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 prvej vety ústavy, práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015 odôvodnil sťažovateľ tým, že tento rozsudok je zmätočný, arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, a to v podstate z dôvodov, ktoré už sťažovateľ uviedol v dovolaní, najmä však preto, že krajský súd primerane nereagoval na odvolacie argumenty sťažovateľa a iba sa nekriticky stotožnil s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu. Sťažovateľ zdôraznil i to, že krajský súd aplikované ustanovenia Zákonníka práce interpretoval ústavne nekonformným spôsobom, jeho rozhodnutie je jednostranné a nespravodlivé.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

15. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Sťažovateľ namietal porušenie týchto svojich základných práv:

Podľa čl. 35 ods. 3 prvej vety ústavy občania majú právo na prácu.

Podľa čl. 36 písm. b) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä... b) ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. Ako zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, táto smeruje jednak proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 429/2015 z 26. apríla 2016 a jednak proti rozsudku krajského súdu č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015.

19. Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 429/2015 z 26. apríla 2016. Tu sťažovateľ tvrdil, že týmto rozhodnutím došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to z dôvodu, že najvyšší súd jeho dovolanie odmietol a meritórne neprejednal napriek tomu, že bolo prípustné.

20. Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 4 Cdo 429/2015 z 26. apríla 2016 odôvodnil takto:
«Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). ...

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. ...

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. ...

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania možno vyvodit', že dovolateľ namietal nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), nevykonanie navrhovaného dôkazu a nedostatočné zistenie skutkového stavu súdom prvého stupňa, ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku dovolateľa, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu boli nedostatočne odôvodnené, súdy sa nevysporiadali s jeho podstatnou argumentáciou a založili tak svoje rozhodnutia na nesprávne zistenom skutkovom stave. ...

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné.

Predovšetkým rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver, že žalobu bolo potrebné zamietnuť, v potrebnom rozsahu vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Odvolací súd svoje rozhodnutie taktiež riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. (keď v odôvodnení uviedol, čoho sa žalobca domáhal, ako rozhodol súd prvého stupňa, čo bolo predmetom odvolania žalobcu, ako sa k odvolaniu vyjadril žalovaný, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil). Dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, nie sú podľa názoru dovolacieho súdu rozporné alebo svojvoľné a jeho myšlienkové postupy a úvahy sú z odôvodnenia zrejmé. Odvolací súd v podstate prevzal skutkový stav, ako ho ustálil súd prvého stupňa a dospel k totožným právnym záverom. Súčasne sa však podrobne

vyjadril aj k jednotlivým odvolacím argumentom žalobcu. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto nemožno považovať za neodôvodnene, resp. nepreskúmateľné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení. Ako už bolo vyššie spomenuté súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech. ...

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. d/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 5 písm. f/ O. s. p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).»

21. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená

právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESLP z 28. 10. 1998).

22. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa.

23. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol, z akých dôvodov považoval dovolanie sťažovateľa za neprípustné, osobitne z akých dôvodov dospel k záveru o tom, že nedošlo vo vzťahu k sťažovateľovi k odňatiu možnosti konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Tieto dôvody uvedené najvyšším súdom považuje ústavný súd za dostatočné, výstižné a ústavne konformne formulované.

24. Ústavný súd nemá dôvod ani vo veci sťažovateľa odchyliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe, tobôž v situácii, keď sťažovateľ nepredkladá k tejto otázke vo svojej sťažnosti žiadnu novú argumentáciu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

25. Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľa za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho

poriadku, ktorý by popieral ich účel a zmysel, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa v jej časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

26. Ďalej sa ústavný súd zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku krajského súdu a ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 prvej vety ústavy, práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015 (ústavný súd v tomto prípade postupoval podľa svojej stabilnej judikatúry, ktorá vychádza z názoru ESĽP vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, v zmysle ktorej v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozsudku krajského súdu). Tu podstatou argumentácie sťažovateľa bolo tvrdenie, že krajský súd dostatočne nereagoval na odvolacie argumenty sťažovateľa, jeho rozsudok je zmätočný, arbitrárny, jednostranný, nespravodlivý a nedostatočne odôvodnený, keď krajský súd aplikované ustanovenia Zákonníka práce interpretoval ústavne nekonformným spôsobom.

27. Krajský súd rozsudok č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015 odôvodnil takto:

«V súdnej veci navrhovateľ žalobou uplatnil neplatnosť skončenia pracovného pomeru danú zamestnávateľom podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Prvostupňový súd vykonal dostatočné dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa o určenie neplatnosti výpovede, ako aj na opodstatnenosť tvrdení odporcu z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O. s. p.). Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O. s. p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti navrhovateľom uplatňovaného nároku. Na vec aplikoval i zodpovedajúce ustanovenia § 59 ods. 1; § 61 ods. 1 a 2; § 63 ods. 1 a 2; § 64 ods. 1; § 73

ods. 1, 2, 3, 4; § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce , ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu návrhu navrhovateľa aj riadne v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnil, pričom sa dôsledne vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania. ...

Na podčiarknutie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd v súhrne zdôrazňuje, že predpokladom použitia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je existencia organizačnej zmeny, nadbytočnosť zamestnanca a príčinná (objektívne jestvujúca) súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca. Hmotno-právnu podmienkou platnosti skončenia pracovného pomeru z uvedeného výpovedného dôvodu je splnenie povinnosti vyplývajúcich pre zamestnávateľa z ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce. Zákon umožňuje zamestnávateľovi, aby reguloval počet svojich zamestnancov a ich kvalifikačné zloženie tak, aby zamestnával len taký počet zamestnancov a v takom kvalifikačnom zložení, ktoré zodpovedá jeho potrebám. V prípade posudzovania dôvodnosti použitia tohto výpovedného dôvodu treba vychádzať z obsahu pracovnej zmluvy a posúdiť, či došlo u zamestnávateľa k takej organizačnej zmene, ktorá by robila zamestnanca pre neho nadbytočným z hľadiska funkcie, na ktorú znie pracovná zmluva. O výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný, rozhoduje výlučne zamestnávateľ; súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať.

Prvostupňový súd sa uvedenými zásadami dôsledne riadil a ak na základe zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že rozhodnutím Generálnej riaditeľky zo dňa 08. 06. 2011 odporca zrušil funkčné miesta navrhovateľa - vedúci výrobného štábu ako nadbytočné, rozhodnutiu ktorému predchádzalo prerokovanie hromadného prepúšťania s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny dňa 19. 04. 2011 a tiež rokovanie o hromadnom prepúšťaní so zástupcami zamestnancov dňa 05. 04. 2011, čím odporca v konaní preukázal splnenie všetkých zákonom stanovených hmotnoprávných predpokladov skončenia pracovného pomeru, je nutné považovať tento záver za vecne správny. ...

V občianskom súdnom sporovom konaní sa uplatňuje prejednávacia zásada. Účastník má v takomto konaní jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky

spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú tieto procesné povinnosti účastníka, je vždy daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. V preskúvanom prípade bolo - so zreteľom na citované ustanovenia Zákonníka práce - na odporcovi, aby preukázal, že výpoveď z pracovného pomeru bola „vopred“ prerokovaná so zástupcom zamestnancov (§ 74 Zák. práce).

Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že k účinnému doručeniu žiadosti o prerokovanie nedošlo, keďže generálna riaditeľka doručovala žiadosť o prerokovanie neexistujúcej odborovej organizácii nemožno pripísať tejto obrane očakávanú váhu, keďže odvolací súd v danom prípade nemôže tolerovať formalistický postup, ktorým sa za použitia sofistikovanej argumentácie odôvodňuje zrejme nespravodlivosť a obrana navrhovateľa je zjavne účelového charakteru. Odborová organizácia a zamestnávateľ sa dohodli, že všetka korešpondencia bude zasielaná prostredníctvom pani [REDAKOVANÉ], ktorej udelili plnú moc, aby zabezpečovala správne doručenie žiadosti o prerokovanie výpovede. Pri posudzovaní, či bola splnená hmotnoprávna podmienka platného skončenia pracovného pomeru vyplývajúca z § 74 Zákonníka práce, súd vo všeobecnosti skúma, či zástupca zamestnancov „vopred“ prerokoval výpoveď z pracovného pomeru, neskúma však, aký postup pri tom zvolil (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 127/2005)... žiadosť o prerokovanie výpovedi, ktorá bola doručená zástupcom zamestnancov obsahovala výpovedný dôvod, takže ho nebolo možné zameniť s iným výpovedným dôvodom podľa Zákonníka práce a tento bol skutkovo vymedzený ako nadbytočnosť v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. V čase podania výpovede navrhovateľovi nemal odporca žiadne iné voľné pracovné miesto, čo vyplýva zo záznamu s prerokovania hromadného prepúšťania Úradom práce sociálnych vecí a rodiny, preto je nutné považovať hmotnoprávnu podmienku platného skončenia pracovného pomeru vyplývajúcu z § 74 Zákonníka práce za splnenú.

Za nenáležitú je nutné považovať obranu navrhovateľa, že o nadbytočnosť navrhovateľa sa nejednalo, keďže zamestnávateľ plne využíval prácu navrhovateľa počas výpovednej lehoty. Ak dá zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti zamestnanca, je zamestnávateľ povinný aj

v priebehu výpovednej doby pridelovať zamestnancovi práce podľa pracovnej zmluvy; pridelovanie práce zamestnancovi podľa pracovnej zmluvy nevyklučuje nadbytočnosť zamestnanca (Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 102/2009).»

28. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

29. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil.

30. Rozsudok krajského súdu vysvetlil, ako krajský súd dospel k záveru o nevyhnutnosti potvrdiť rozsudok okresného súdu, pretože zistil jeho vecnú správnosť. Rovnako je z rozsudku krajského súdu zrejmé, ako sa vypořiadal s tými z argumentov sťažovateľa, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam, osobitne s tými, ktoré použil sťažovateľ v dovolaní. Krajský súd vysvetlil, z akých dôvodov považoval výpoveď z pracovného pomeru za riadne prerokovanú so zástupcami zamestnancov, z akého dôvodu je posúdenie osamelosti sťažovateľa okresným súdom bez vplyvu na jeho záver o platnosti skončenia pracovného pomeru so sťažovateľom. Svoje právne názory krajský súd nielen dostatočne vysvetlil, ale podoprel ich citáciou rozhodnutí najvyššieho súdu. Krajský súd

postupoval vo svojej argumentácii logicky a s oporou v rozhodovacej praxi, na ktorú poukázal.

31. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

32. Druhým dôvodom porušenia sťažovateľom označených základných práv rozsudkom krajského súdu malo byť nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci v rozsahu, v akom na to sťažovateľ poukazoval v odvolaní, v dôsledku čoho podľa presvedčenia sťažovateľa je rozsudok krajského súdu svojvoľný a arbitrárny.

33. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

34. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

35. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

36. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

37. Ústavný súd, zohľadniac dôvody rozhodnutia krajského súdu, konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu nie je založené na takom výklade aplikovaných ustanovení, ktoré by poprelo ich účel a zmysel.

38. Sťažovateľ za najzávažnejšie vady rozsudku krajského súdu označil najmä to, že mu bola daná výpoveď napriek tomu, že bol osamelý zamestnanec, a ďalej to, že prerokovanie výpovede so zástupcami zamestnancov neprebehlo v súlade so zákonníkom práce, keďže žiadosť o prerokovanie nebola dostatočne určitá a nebola adresovaná odborovému orgánu.

39. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, podľa ktorého ak mu bola daná výpoveď ako osamelému zamestnancovi, táto je neplatná, už okresný súd konštatoval, že ochranná doba podľa § 64 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce sa vzťahuje iba na takého osamelého zamestnanca (definícia v § 40 ods. 1 Zákonníka práce), ktorý sa stará o dieťa (mladšie ako tri roky). Rovnako tak priliehavým je i záver krajského súdu, ktorý vo vzťahu k výkladu čl. 3 ods. 3 písm. a) kolektívnej zmluvy (podľa ktorej zamestnávateľ „pri znižovaní stavu zamestnancov nepristúpi k rozviazaniu pracovného pomeru, ak to nebude nevyhnutné, s osamelými zamestnancami“) konštatoval, že toto ustanovenie neposkytuje osamelým zamestnancom imunitu, a zdôraznil i to, že o výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný, rozhoduje zamestnávateľ sám a súd nemôže v tomto smere preskúmať rozhodnutie zamestnávateľa. Tento názor je stabilným názorom súdnej praxe.

40. Pokiaľ ide o spôsob prerokovania výpovede žalovaným a jeho posúdenie, tu je rozhodujúce zohľadniť účel tohto inštitútu, a to tak vo vzťahu k posudzovaniu formálnych náležitosti žiadosti, ako aj jej adresovania. Pre naplnenie účelu tohto inštitútu postačuje, aby z takejto žiadosti bol zrejмый výpovedný dôvod vymedzený nezameniteľným spôsobom, tak boli vylúčené pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer má skončiť. Rovnako ako krajský súd v otázke doručovania žiadosti aj ústavný súd je toho názoru (aj s ohľadom na účel inštitútu prerokovania so zástupcami zamestnávateľa), že prílišný formalizmus tu nie je namieste, pretože by viedol k presadeniu účelovej argumentácie, zvlášť pokiaľ sa odborová organizácia a zamestnávateľ dohodli o spôsobe doručovania.

41. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že pokiaľ sťažovateľ tvrdil existenciu voľných pracovných miest v rozhodnom čase, vo vzťahu ku ktorým mal žalovaný ponukovú povinnosť, bolo jeho procesnou povinnosťou svoje tvrdenia preukázať. V situácii, keď tieto tvrdenia nepreukázal, nemohol ani krajský súd dospieť k inému záveru, než že žalovaný túto hmotnoprávnu podmienku neporušil.

42. Ústavný súd je preto toho názoru, že v prípade sťažovateľa nemožno považovať závery rozsudku krajského súdu za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie sťažovateľom označených základných práv alebo slobôd. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú

43. Sťažovateľ ďalej osobitne namietal porušenia základného práva na prácu podľa čl. 35 ods. 3 prvej vety ústavy a práva na ochranu pred svojvoľným prepúšťaním zo zamestnania a diskrimináciou v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 9 CoPr 1/2015-401 z 30. apríla 2015.

44. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (ku ktorým patrí aj základné právo na prácu a jej ochranu vyplývajúce z čl. 35 a čl. 36 ústavy), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 35 a čl. 36 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v rozpore s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov, ku ktorým všeobecné súdy dospeli.

45. Ústavný súd v závere konštatuje, že označené rozhodnutia všeobecných súdov, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľom v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprosesných princípov podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľa podľa čl. 35 a čl. 36 ústavy, v dôsledku čoho bolo potrebné i túto zostávajúcu časť sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť odmietnuť.

Vzhľadom na uvedené odmietol ústavný súd i túto časť sťažnosti sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2016